

Datum
1 september 2020

Onderwerp
Open brief aan de minister van Volksgezondheid,
Welzijn en Sport, de heer H. de Jonge

Doorkies telefoonnummer
(078) 5.1.2e

Doorkies faxnummer
(078) 5.1.2e

Afdeling
Raad van Bestuur

**albert
schweitzer**
ziekenhuis met hoofd, hart en ziel

Locatie Dordwijk

Albert Schweitzerplaats 25 Postbus 444 3300 AK Dordrecht
Telefoon (078) 5.1.2e Telefax (078) 5.1.2e

Aan: het ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport
t.a.v. de minister, de heer H.M. de Jonge
Postbus 20350
2500 EJ DEN HAAG

Deze open brief is per e-mail en per post verstuurd naar de geadresseerde en tevens geplaatst op het intranet en op de social media van het Albert Schweitzer ziekenhuis in Dordrecht.

Excellentie,

Ik schrijf u deze brief omdat ik iets niet begrijp. Iets wat me bezighoudt en aan het hart gaat. Het gaat om de 'coronabonus' die u in juni in het vooruitzicht heeft gesteld aan het zorgpersoneel van Nederland. Een bonus van duizend euro per persoon. Een genereus gebaar, een mooi gebaar en mijns inziens een terecht gebaar. Maar helaas in mijn ogen ook een onvolledig gebaar, omdat u niet iedereen belooft.

Voor ik verder ga, zal ik me netjes voorstellen. Mijn naam is 5.1.2e 2e en ik ben 5.1.2b van het Albert Schweitzer ziekenhuis, een groot topklinisch ziekenhuis in de Drechtsteden met vestigingen in Dordrecht, Zwijndrecht, Sliedrecht en Ridderkerk. Net als alle instellingen in de zorg, zijn wij door de coronauitbraak zeer fors op de proef gesteld. We hebben een unieke, leerzame, intensieve en ook zware tijd doorgemaakt. Mijn mensen hebben kei- en keihard gewerkt. En ze zeiden daar zelf over: 'Het is 'gewoon' ons werk'. Maar er was eigenlijk niets gewoons aan.

Tijdens de piekweken van de crisis was ik als 5.1.2b dagelijks op de werkvloer aanwezig om te zien wat er gebeurde en te horen wat er nodig was; en om naar mensen en hun ervaringen en gevoelens te luisteren. Ik heb alle afdelingen bezocht en veel medewerkers gesproken. Daarbij ben ik diep onder de indruk geraakt van de flexibiliteit, creativiteit en snelheid waarmee uitdagingen zijn opgepakt die we eerder voor onmogelijk hadden gehouden. Daar heeft iedereen aan meegewerkt. Echt iedereen!

Artsen, verpleegkundigen en schoonmakers op de IC en op de corona-afdelingen stonden weliswaar op de voorgrond in de media en in de waarneming van het publiek. Maar welke deur in het ziekenhuis ik ook opende, overal waren achter de schermen collega's bezig om met een onbeschrijflijk verantwoordelijkheidsbesef, op de gekste tijden, volledig buiten hun comfortzone maar onvermoeibaar de coronazorg en alles daaromheen te faciliteren. En niet alleen de coronazorg, ook de spoedeisende reguliere zorg die per se moest doorgaan en het op verantwoorde wijze afbouwen van de niet-spoedeisende zorg.

Vastgoedcollega's bouwden in no time hele afdelingen om. ICT'ers en medisch technici zorgden vervolgens dat alles veilig bleef werken. Laboranten en analisten zagen wekenlang geen einde aan de stroom patiënten die zij moesten diagnosticeren of testen. Trainers en opleiders haalden nachten door om verpleegkundigen te kunnen bijspijkeren met IC-kennis, zodat zij ingezet konden worden als buddy op de kritische afdelingen. Medisch specialisten en arts-assistenten sprongen bij waar ze maar konden. De facilitaire dienst was continu paraat om welke praktische of logistieke hulpvraag dan ook direct te tackelen, van inkoop tot opslag en van routing en bebording tot desinfectie.

Data-analisten zorgden ervoor dat we letterlijk vooruit konden kijken naar wat er op ons af kwam. P&O zorgde voor een aanwas van honderden 'extra zorghelden' uit de samenleving en begeleidde iedere medewerker die zelf ziek werd. Roosteraars verrichten hoogstandjes. Kantoorpersoneel, fysiotherapeuten en diëtisten werden zonder aarzelen actief in het vervoer en de begeleiding van patiënten en hun naasten. De adviesorganen waaronder de Ondernemingsraad en Verpleegkundige Adviesraad kwamen dagelijks bijeen of stemden virtueel af om hun achterban steeds met raad en daad te kunnen ondersteunen. Receptionisten, keukenpersoneel, magazijnmedewerkers... ik kan hier alinea's lang mee doorgaan.

Geen enkele afdeling, geen enkele collega heeft in die bizarre coronatijd géén bijzondere daden verricht. Velen gingen daarbij over hun eigen grenzen heen. Toch werd er niet geklaagd, ook niet over de risico's die we met z'n allen liepen. En nu kom ik tot het punt dat ik niet begrijp. En ik laat daar een oproep op volgen aan u, uit de grond van mijn hart. Getalsmatig valt uit de deur u aangekondigde regeling op te maken dat twee op de drie zorgmedewerkers de bonus krijgen en één op de drie dus niet. Hoe kan het dat niet *iedereen* in de ziekenhuizen en andere zorginstellingen 'm krijgt? Hoe kunnen wij in redelijkheid beslissen wie de bonus 'verdient' of 'niet verdient'? Wat betekent het voor het moreel en de motivatie wanneer je behoort tot de pechvogels die niet beloond worden, terwijl je maanden aan een stuk álles gegeven hebt voor de patiënten en voor de continuïteit van zorg, direct of indirect?

De salarisingrens die geldt voor de bonus kan ik uitleggen en die zal ik ook uitleggen; een kleine vier procent overschrijdt deze grens en komt daardoor niet in aanmerking voor het extraatje. Maar uitleggen dat iemand in een wat meer 'onzichtbare' functie achter het net vist, alleen omdat hij of zij 'niet het goede takenpakket' heeft, dat lukt me niet. Mijn verzoek aan u is dan ook eenvoudig. Sluit niemand uit, beloon alle functies en laat daarmee zien dat u iedereen evenveel waardeert voor de geleverde topprestaties. Vertel daarbij ook waarom u dit doet. Ik ben er zeker van dat uw uitleg, of u deze nu via een open brief of videoboodschap geeft, zal 'binnenkomen' bij alle werkenden in de zorg.

Er is nu nog tijd om de regeling aan te passen. Verruiming van de groep ontvangers zal niet alleen leiden tot een gevoel van échte erkenning door onze regering, maar ook tot een positiever beeld en imago van de beroepen in de zorg. Als geen ander weet u hoeveel moeite het ons kost om de jeugd te enthousiasmeren voor onze sector en de juiste mensen aan ons te binden, nu en in de toekomst.

Als u dat wilt, licht ik mijn pleidooi graag nader aan u toe. Ik wil daarvoor naar Den Haag komen maar ik nodig u hierbij ook van harte uit voor een bezoek aan ons ziekenhuis, waar ik u zal meenemen op een ronde langs onze zorghelden.

Veel dank voor uw aandacht!

Hoogachtend, en ook met hartelijke groet,

5.1.2b